

54
2. X. 45

НОВА ЕПОХА

Сторон Дурійско-
вої гуманістич-
ної думки

ВІСНИК
УКРАЇНСЬКОГО
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
ІМЕНІ ШОПЕНА

УКРАЇНСЬКИЙ
Б.....
МУЗЕЙ-АРХІВ

ШОПЕНЕ

1945

ВСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНІ
ВИХОДИТЬ НА ПРАВАХ РУКОПИСУ

Ч И Н І М Ц І В И Н Н І ?

Справжні цілі Німеччини формулював Гітлер з перверсівною нахабністю і цинізмом. Ніколи їх не скривав і не змінював. Прямуював до них з несаможливою впевненістю і послідовністю.

Німецький меч має паробрати землю німецькому плугові. Ціляв держави є забезпечення німецький нарід землем, так щоб кожний па-росток німецького народу міг її отримувати продовж соток літ.

Чиєю землею думає Гітлер забезпечити кожен німецьку дитину на цілі сотки літ ?

Він скаже це виразно і ясно.

Землею слоб"анських народів, це їх він вважає рабами у протис-тавленні до зібраного народу землі, до "народу панувчих" (Гер-ренфольк). На цьому завоюванні, пануванні і приниженні других народів полягає "біспанництво" німецького народу. Правда і прав-це і "місіі" спирається на обнаженому насильстві (Махтфергельтніс).

Його метою є очевидно "мир".

"Мир оснований не на ковіванні пальмами слізливих пацифістичних плачок, але мир смертий на переможному мечі народу панів, то за-воюує світ на службу вищої культури".

Читаємо його програму завершену в "Евангелії" гітлеризму у книжці Гітлера "Моя боротьба".

"Ми націоналсоціалісти ериваємо із напрямком нашої закордон-ної політики довоєнного часу."

Ми починаємо там де скінчили перд шістьма століттями .
Ми припиняємо вічний похід Германців на південні захід Європи.
Ми кінчимо нарешті колоніальну і торговельну політику довоєн-
ного часу і переходимо до земельної політики в майбутньому.

Коли в сьогодні говоримо в Європі про ґрунт і землю, то можемо
в першу чергу говорити про Росію і про підлеглі її прикордонні
держави."

В тому ж уступі говорить він про Слов'ян, як про "меншевартісну
расу" і про "нищі народи" нездібні створити державу і тому...
" Нашим завданням, місією націонал-соціалістичного руху є довес-
ти народ до тей свідомости, щоб він бачив свої цілі не в одурма-
нничому захопленні походом Александра, але (в тому, щоб він бачив
свої мету) у западливій праці німецького плуга, якому німецький
меч має здобути землю".

"Націонал-соціалісти мусять непохитно обстоювати цілі нашої
зовнішньої політики, а саме забезпечити німецькому народові на-
лежну част рілля і ґрунт на дії землі. І це є одинокий чин, до
якого правда перед Богом і перед німецькими нащадками пролитте
крова".

"Не західня, чи східня орієнтація може бути ціллю нашої зов-
нішньої політики, тількиж східня політика в такому розумінні, щоб
здобути потрібну кількість для нашого німецького народу."

Це називалося "натиск на Схід".

На цьому Сході Україна була найбільше ласим куточком.

З таких завдань випливає навіщій політичний заповіт Гітлера.

"Не стерпіть ніколи вникнення двох континентальних потуг у
Європі. Вбачайте у кожній скробі зорганізуван^я на границях Ні-
меччини збройної сили прями й наступ на Німеччину, хоч би це
діялось тільки у формі будовання держави здібної творити зброй-

ну силу. Вважайте в тому не тільки право, але й обов'язок усіми засобами як до застосування збройного насильства спинити повстання такої держави, або якщо вона вже повстала, її розбити".

Чи було тут місце на Україну?

Чи можна собі її хочби як небудь уявити в системі "Нової Європи"?

Чи було місце на тій сподівання, або хочби ільзії?

Ясно, що ні.

Читаємо далі "заповіт".

"Добаєте про те, щоб сила нашого народу знайшла свою основу не у колоніях тільки в ґрунтах батьківщини в Європі. Вважаєте, що держава так довго не є забезпечена, як довго вона не зможе на сстки літ кожному паросткові нашого народу забезпечити кусок ґрунту і землі".

Чнав, земля хоче Гітлер забезпечити на сстки літ кожний паросток німецького народу.

Українськов землею в першу чергу.

"Державні границі творять люди і люди їх змінюють".

Факт здобуття незмірених просторів одним народом не доказує нічого більше як тільки сили завойовника і слабкість побитого.

І на ція силі, основується потім право."

Чи можна твердити, що Гітлер змінив свою політику в 1941?

Чи можна говорити про те що в тому році він себе здемаскував

або перейшов на імперіалістичку політику у відношенні до України?

Імперіалістичною була ця політика від початку до кінця. Від першого слова "моєї берні" до останнього вистрілу німецького мовіра.

Але це зовсім за мало навчати на зорістку імперіалістичною. Він зовсім не мав на меті створити на Сході Європи своєї колонії. Здійсненням програми "моєї берні" був шлях цілковитого фізичного винищення всіх українців протягом десяти літ.

Чи міг би Гітлер де небудь спинитися в своєму здобиччяцькому

поході ?

Доне, до ні Бо на пересунених навіть на тисячі кілометрів границях стрінув би він нові держави здібні творити збройну силу і згідно з заповітом Гітлера їх знову ж слід безпогядно розбити і знищити. Щоб могли виграти Гітлер мусів би заворвати цілий світ. І він собі це усвідомлював "Німеччина або буде світовим потугою або взагалі не буде."

Ця програма не була програмою одного злочинного чоловіка.

Кожний німецький жовнір, надіючись на ласий кусок української землі, котреджував цю програму, бачив себе багатим "Бауером" на Україні і здійснював її заосадливо винищуючи масово українську інтелігенцію - основне ядро сиротиву - а далі на ширші верстви населення головне селянство.

Трудно буде дати світові картину про розміри знущання, злочинности, знущення доконаного "Герренфоньком" на Україні.

З натиском по тисяч раз слід ствердити, що не тільки гестапо виконувало цю програму. Її виконувало німецьке пілярське, як цілість. Воно приймає програму Гітлера як цілість.

Трудно буде почислити скільки українців має на свісті кожний німецький жовнір. Трудно описати ці всі жорстокості, які власної епоху доконував провідний німецький син бауера. Він носив у серці ту саму злобу, бугу, знехачать, і жагу знущення до й Гітлер.

Німецький варід ниней у цьому безмірному і неспияткому злочині як цілість.

Гітлер був сирадці отіленням його душі і духа. Він дав вираз його бутности, його злочинний прагненький збагатитися духом земель,

... 5 ...
Бого помилувати в горькості, дикості і нетерпимості. "Герренфонек"
вдемаєрва і себе як бандити, розбійники, злочинці, садисти, дегене-
рати тупі, безідейні підирди, які до людськості це ніяк не дозріли.
Ніке може бути зупроти них станиця людськості.

Ми не кличемо помсти, але домагаємося справедливості. Домагаємося
хоч частинного вирівняння кривд заподіяних українському народові.
Знаємо, що ніяка сила не поверне до життя мільйонів людей заката-
ваних, знищених чи розстріляних німцями.

Ми не кличемо помсти.

В ім'я людськості просимо для них прощення.

Але рівночасно вказуємо, що шлях спасення для німецького народу
можливий тільки через повне і дослибне усвідомлення своєї злочин-
ності перш за все у відношенні до українців, до нещасного народу,
який ніколи не зробив їм нічого злого, а який зазнав найбільших
принижень і втрат.

Гітлерівську програму треба німцям знищити не тільки в книжках
і часописах але перш за все треба її відкрити і викоринити з їх
власного серця. Чи не кортіла тебе українська земля?
Що думав ти тоді, як німецький жовнір був на Кавказі? Чи сумував
ти в дорі українських селян, що були безпощадно експлуатовані із
своєї землі?

Треба зробити рахунок совісті.

Треба такий рахунок зробити цілому світові.

Треба зрозуміти незбагану правду історії, що злочин вертає-
ться до злочинця. Тільки історичний аналіз може заперечити
це правду. Це це не є ніяка містика, а просте ствердження факту.
Історія не знає безкарних злочинів. Треба при цьому обрахунок совісті
оглянутися назад і наперед.

Постава українського народу впливає ясно і недвозначно із ста-
новища Німеччини.

Нар. Д. як цілість отримув Німціє рішучим спротивом і розлуч-

лише певної трагедії Борневу.

Між двома своїми смертельними ворогами більшевизмом і німецьким фашизмом, що об'єдналися на спільній програмі винищення українського народу, розвиває цей народ єдину в історії боротьбу проти обох найздіжнів. Видвигає героїчно сподіванку, свій крик до волі і незалежної державності.

Високо несє прапор волі, честі і людськості.

Але було й багато таких, що мали німецькі надії, або німецькі ідеї, що служили ворогові.

Було багато таких, що мали німецький світогляд, що прийняли фалькс-до йчерську думку.

Чи не слід було політикам і керівникам відважно і мужно перестерегти народ перед злочином німецької пропаганди. Дехто зробив це аж тоді коли на власній шкурі переконався, що німці їх служби зже не потребують, бо настав час винищення. Ці панове говорять про "зміну" німецької політики, про перехід на імперіалізм з 1941 року (???!).

Цим коротковорим або неграмотним політикам слід від політики усунутися. Бо вони доказали, що не інтерес народу, але власну шкуру вони захищали виздогувшись ганебно німцями. Вони доказали, що порушили ними темні сили прагнення наживи, чи засліплення владою - німецькі душевні якості.

Вони втрачають іспит своєї невірності.

Боротися з гітлеризмом не значить боротися із кожною т. зв. місцевістю вибраного народу - коли цей народ вважає це місцевістю знаряддя закріплення і винищення других народів.

Боротися з гітлеризмом не значить - боротися з твердженням, що границі держави сягають там де сягає збройна сила народу. Таке твердження проголошували не тільки Німці.

Боротися з гітлеризмом не значить - на руїнах від вогню і бомб творити із елементів духа і кривди із реальних і на йдивих піякостей поодиноких націй "Нову Епоху" відродженої оновленої, через ріст і розвиток нації здійсненої, єдиної нової людськості.

Б о г д а н

П Р О Б Л Е М А П А Р Т І Й

Існує серед українців така загальна думка, що нашим найбільшим прокляттям і нещастям є величезна скількість партій; ми всяку політичну невдачу оправдовуємо наявністю великого їх числа, та одиникий корятунок бачимо в існуванні якоїсь одної партії.

Пригадаймо тільки на момент монопартійні держави та їхній режим.

Чи думаємо, що український монопартізм був би інший?

Тоді який же вихід з положення?

Спочатку мусимо пригадати собі, що це по суті партія і яке її значення для народу, чи потрібним є існування багатьох партій і, зкінці, як в даний момент оце мнонопартійність таки скоординувати, не зводючи одначе річ до монопартійності.

Нація, як складна одиниця, живе складним, багатограним життям.

В кожному народі існують прерізані проблеми, зв'язані безпосередньо з духовними, політичними і соціальними умовами життя, які потребують постійної контролю, перебудови чи нового наświetлення залежно від тих чи інших етапів його буття.

Тому то і члени суспільства в шуканні розв'язки життєвих проблем народу, об'єднуються подібністю думок і творять гурт, в якому стараться ці проблеми розв'язати.

В такому гурті можуть розв'язуватися проблеми часткові або в загальноосбітмарчі.

Це одна із причин народжування партій.

Як показала практика, партії можуть також повстанати від

ворожим натиском або через появу зовсім нових обставин.

Коли партія повстає під ворожим натиском або засвоє чужу ідею, чужий спосіб розв'язки якоїсь проблеми, притаманний даному народові, тоді і дії цієї партії ведуть нарід до заблудів, за які доводиться нерозумно платити кров'ю або неволею.

А коли таких натисків або задовичень є більше і коли вони прийшли від двох чужих - ворожих націй, тоді і ті партії, втративши своє суто національне обличчя, стають ворожими, бо вони - до певної міри - є відзеркаленням чужих ідей.

Це часто спричиняє та ускладнює явище партійної ворожнечі.

Зовсім нова ситуація може тем бути поштовхом до виникнення нової партії, до потреби розв'язки питань в новому навітленні, а тим більше це є можливе, коли прикладом українська політична думка не мала дотепер спромоги виявити себе повністю, коли обставини не дозволяли на суттєву розв'язку проблеми, а тільки на часткове навітлення чи часткову розв'язку.

Ця знову частковість розв'язки була спричинена збігом обставин або хвилевою конечністю, але це аж ніяк не еволюційно - синтетична розв'язка, а без такої, здається, нарід не може мати повної уяви про своє "я".

Нормально партії в демократичній державі, що є органічно зв'язані з життям даної нації і для неї слухать, повстають на ґрунті багатогранності життя даної нації.

Отже нема сумніву, що якась скількість проблем породжує відповідну скількість утворень (партій), які стараються ці проблеми розв'язати. І многопартійність вказує на те, що нація шукає різними розв'язками різних проблем.

Звідси і оправдання для існуючої кількості партій. Це не випадок, ані не прикмета. Не раді приємності існує їх більше, а тільки внаслідок творчого шукання розв'язки складних проблем життя нації.

Осьже ссверджуємо, що многопартійність це ознака живучости нації.

Чому тоді многопартійність у нас, українців є нецастям ?

Бо ми ще не усвідомили собі, що жодна з існуючих партій ще не охопила і не в спроможі охопити кожноі синтези життя нації.

Кожна з партій іде або одним із шляхів до повної розв'язки, що не може проте бути єдиним правильним, або розв'язує повністю тільки одну проблему.

Ще раз треба підкреслити, що жодна партія не може і - якщо вона думає державницькими категоріями - не сміє претендувати на єдиного абсолютного керівника нацією, бо тоді нехтуються інші думки, потрібні до всеобіймаючої розв'язки.

Вона так само не сміє творити об'єднання, зазначувчи, що воно може бути доконане тільки під її проводом, бо до чого ж це зводиться в сузі речі ? Чи не до диктатури об'єднуючої партії над об'єднаними ?

Об'єднання - це не зведення різних проявів життя нації (які відображуються в програмах партій) до запанування однієї партії над іншими, що підводить складне і багатогранне життя нації під один тільки кут бачення. Навпаки, всі партії повинні якнайінтенсивніше працювати в специфічному для даної партії навітленні, щоб намічену проблему якнайсуттєвіше збагнути, а позитивний вислід шукання внести, як дорогоцінний вклад, у всеобіймаючу синтезу життя нації, збагадувчи тим самим її внутрішній і зовнішній ступінь розвитку.

Що зробити приміром, щоб пізнати повністю сутність творчости поета ? Чи вистарчить прочитати один його твір ? Чи після прочитання одного твору дістанемо синтезу його творчости ?

Щоб знайти синтезу українства треба так само зрозуміти, що :
"Об'єднання - це координація різнородних сил і течій, це єдність розбіжностей, це дораз вища і глибша синтеза складної диференцію-

ваної цілості.

Тому О"єднання не тільки не заперечує цінностей поодиноких партій чи напрямків, але, навпаки, лиш у світлі цілості набирають ті напрямки і партії об"єктивної цінності.

/" Нова Епоха " Ч. II, стор. 2 /

Отже нещастя не в многопартійності, бо різні ідеї часткової або загальної розв"язки постави народу супроти себе і оточення є творчим шуканням, але навпаки в тому, що ці шукання не є скоординовані.

Нещастя в тому, що кожна частина хоче виконувати функції цілості і ту цілість репрезентувати.

Було б горем, якби рука, яка виконує думку мозку, зажагнула запанувати над мозком, якби сила, що є одною із функцій держави, прагнула стати вище і запанувати над осередками творчої і політичної думки народу.

Отже здорова многопартійність є позитивним з"явищем. Але вона може стати навіть прокляттям народу: тоді, коли партії повстануть з бунтів, подиктованих одним тільки прагненням влади, і коли заплітене, вперте, непримиренне прагнення влади, зрештою дуже умовного, диктує такі чи інші політичні п"стягнення. Уже Шекспір наказав у "Коріолянці", що ображена амбіція веде часто до зради. Це ми бачимо не раз в історії України. Така многопартійність може бути найбільшим нещастям народу - зокрема в моменті, коли всі сили повинні в"їти спрямувати на консолідацію.

Не хочемо теж сказати, що життя народу не могло би бути обняте одною партією чи рухом, але цей рух мусів би обняти своє про-духовлене програмою усі історичні традиції народу, мусів би розв"язати всі проблеми його сучасності, створити з цього могутню синтезу і вказати народові ясний шлях на цілі століття. Такий рух му-

сів би бути виявом повного усвідомлення народом своєї сутності.

Але тоді вже партія, по суті "рагз", тратить своє дослівне значення.

Партії повинні зрозуміти, що їх праця мусить бути спрямована на конструктивну будову цілоти. Партіям слід би зрестися перш за все слова "тільки" в таких зворотах, як: "тільки під проводом", "тільки така концепція", "тільки в такій державі", "тільки ми, тільки наш, тільки в нас", а також не забувати, що партія чи організація це це не держава.

Чим краще партії зрозуміють своє завдання супроти цілоти, чим глибше і повніше охоплювати будуть українську діяльність, і чим чистіше, чистіше і жертвенніше служити будуть загальній справі, тим ясніше зрозуміють і ближче стануть до ідеї і руху Всеукраїнського Об'єднання.

ВІЧНА МОЛОДІСТЬ

Молодь — маюча життя. Молодь неводить нації, як нашілий дик-
 намічна її чашка, на шляхи громадських революційних зривів; вона ук-
 вітчує чоло своєї нації вінком безсмертя, слави, героїзму, чи стра-
 хітливості, тиснувши за собою парід, в кризу дегенерації.

Молодь — неабачена життєтворча сила, і з неї беруть свої по-
 чатки генії, титани держав, революцій, творці нового світогляду і
 релігії.

Молодь — і звідси черпається героїка, гира радості, самовпев-
 неність і жертва.

Молодь — а дальше горіння везовольничих ^{смолодецьків}, здригання
 планети і ^тсворення людськості.

Навіть криваві диктатори, міжнародні інквізитори звертали особ-
 ливу увагу на молодь. І ній вони вбачали своїх суперників, своє сла-
 ву і смерть.

Кожна нація, яка прагне визволення, чи величності — звертає в
 жерну чергу обличчя до молоді. Вона її виплекує безстрашної. Молоді
 кристально яскрі організми — швидко приривчаються до самих захли-
 вих туманів і пережонатів. Молодий організм, як зелений сонячник
 простягає свою сутність до сонця, до поживи, до ссиків, які його
 скріплюють і формують.

Вже в певних проблисках свідомого психологічного впливу людсь-
 кої частоти, кожна хоч і не зовсім вразно відгукну на йбутність її,
 і душевні багатства і млодику майбутніх прагнень.

На йбільшу і на ймилішу впливовість на молоді й людський організм
 мають сніжки, батьки, від насками і докмидами яких росте і виз-

різав будинок.

Молоді з організм мавчи передані їй від прадінів великий дар
визву і сприймання, часто притуплює його від систематичного впливу
заледушних аморальних батьків.

Батьки, своїми нахилами до покори і боягузства, своїми вузиков
і душевними обмеженнями, діють на свого здорового наслідка хвороб-
ливо.

Часто природні властивості цютомка на стільки сильні, що їх не
можливо загнати; вони рвучкістю і динамікою своїх протидінь - від-
кидають невласиво. Далі така істота покладає батькам в неласку, а
інколи в проклинання і відречність.

Захвріла іскорка геніальності молодого - викинута за тилка не
розправу жорстокої судьби життя.

Життя вступає в немилосердну боротьбу з істотою, яка не примиря-
лась з батьками, яка закохалась у свої власні переконання, яка оп-
ротивила безглузду буденність чергового дня.

Така молода істота робиться часто незамітною для сточення -
вона її не помічає, і не тому що істота не помітна; тому що окур-
туністичні частини народу - нездатні помітити, пізнати її дар, її
божественну силу душі, її невичерпні духовні скарби, її пророче спо-
глядання на майбутність. Через те, що така молода христия істота
живе надлюдськодуховним життям, іншими джерелами існування - вона
далека навіть батькам з матеріялістичним відчуженням життя. Ба-
тьки стають незадоволені на себе, що породили "вилітка".

Чи не так було з нашим українським генієм, Тарасом Шевченком.
Хіба не його дяк, по походженні і крові українець переслідував;
ватував дитину за непокірність, за втечу в самотність, за нехотіння
"носити воду школярам", за жадобу до книги - знає.

Він цей степовий хлопчина, виростає лицар, який на той час біль-
ше ніж хто небудь з його сучасників, скатеринівських бабчуків -
безбатченків - зрозумів кривду, яку чинить над його Козацькими кра-
єм, над Катір"в - Україною - ворог; він зрозумів чому кат розриває
могили згорівших борців за визволення народу.

Тарас зрозумів, і він один, як човен в розбурханому морі пішов проти хвиль темноти, рабства, проти розчинання московськими царями України. Він виступив поставивши на варті своє полум'яне революційне слово; кинув його сам гордо кривавим диктаторам:

" Воля, вона заснула,
Цар - Микола II прикив,
А щоб збудить хиренну волю
Треба миром, громадою обух сталить
Та добре виюстриць сокиру,
Та й заходитьсь вже будить
хиренну волю ! "

Син України, вирости під голубим небом своєї Батьківщини, вигрітий сонцем рідним - не заомився, не повірив батькам і побратимам, що жити його нарід може тільки в рабськiм ярмі, тільки під контролем посіпак з Московщини - Росії .

Він, "бунтар" проти вчителів і батьків, запалив багаття, яке охопило Україну, яке створило наші душі, нас.

Він був вічно молодим. Із тому тайна його величі.

Але ми це свого геніального пророка не знаємо, ми це не можемо зрозуміти глибини його душі, ми це не осінились геніальністю великого сина української землі; в цьому наша тягота, в цьому наше горе, тут криється смьоза нашої долі. Зрозуміємо - витворимо новий характер нашого мажутьнього.

Через це ми звертаємось до тебе, самоцвітна Українська Молоде, говоримо до твоєї душі, промовляємо до тебе твоїми словами.

Ми прохаємо - глянь сміло в лице своїх батьків. Чи ти пізнаєш себе в них. Чи ти, молоде, у повазі в них ? Чи ти черпаєш з їхніх сивих голів розум, а з їхніх дум духа - духа, який став би опором для досягнення корисного мажутьнього нації.

Через те питаємо в нашої совісті. До к комуть нам передати наші батьки ?

Частина Іх -- черпає нам кривавий досвід революційної подзер-

нашої боротьби за відродження України, але чи хочуть вони порозуміти нам прагнєння з наших рук своєї революційної зміни ?

Чи цікать вони молодечі благородні поривки, чи кохаються вони своєю зміною і розуміють її ?

О, яке тяжке питання !

Як сердивно - боляче давати відповідь - і так, і ні !

Частина наших батьків - це ми, а частина, це щось далеке і вороже нам.

Це тілі Родзянків, Безборотків, Кочубеїв...

Це опортуністи, які захоплюються в тишину алеї якої країни, які плачуть і думи за домовиною якогось смертного - свідомого ворога, злодія, чи мученика, - лицаря народу.

Це пикіки, які не знають вартостей духового життя, які бояться боротьби, тікають від "неприємностей", закривають вуха під час розстрілу своїх кривих, які випещують в собі оаидужість і малодушність.

Задрямле молоді, вбачають в своїй молоді суперників, ненавидять її, критикують безощадно і хибно, закривають перед ними браму перед істиною, малюють життєве цастя в рамках власного опортунізму.

Однак на ґрунті Всеукраїнського Об'єднання не може бути проваля між старих і молодих генераціями.

Є між достоїнними сивобородими батьками вічно молоді душі з невичерпною енергією і силою жертви.

Є шестидесятирічні воїни з таким вул^{ка}ічним бунням воли до діла, якого можна о побавати на Жиньш революційному внапту.

Знаємо і те, що існує молодь, яка на її нецастя - ніколи не була й не буде молодор - це старики і зогинні трупи, неварті назви людини не то молоді, це зачерствілі сектанти з викривленою душою, зашліпленою прагненням влади, до якої (до і є горем сучасності нашої)

вони не довірили, і не свомоділи навіть уявом про той тягар відповідальності за владу, який легковажно хочуть взяти в свої недовідчені руки.

З наказу Всеукраїнського Об'єднання існує непереривна тяглиста історичного процесу до адізнається через нагромадження історичних даних і ідей, а дані, через постійну передачу їх моло-

дій часто революційній зміні.

Ото ж в невірній розв'язці взаємовідносин між молоддю і старою генерацією - існує наля ганьба. В цьому істина нашого кепкування, яке ми отримуємо від оточуючих націй.

Батьки - не гнівайтесь на свою молодь, не називайте молодь нерозумною, бо цим ви немилосердно розправляєтесь над собою - приписуєте собі невідповідний репент.

Знайте, що в батьків - героїв, часто народжуються діти героїчні, що в орла народжується орлята, у вівці виводиться свечка.

Пам'ятайте, що не вся молодь погана. Що частинно є погані вихователі, які калічать молодь, викрадають з душі молодецької відвагу і упорскують отруйливі застрики страху - боягузства.

У ц'яниці, хворих батьків - народжуються епілентики, нездатні репрезентувати майбутність свого народу, нездатні оправдати чи захистити себе, свою честь, свою гордість і життя.

Св'ято оберігаймо молодь, прислухаймося до голосу молоді, уміймо з нею говорити і знаходити спільне.

Не погорджуйте своїми сидими головами, знаннями і славою. Ізгайте в молоді спадкоємців своєї слави, століттями витвореної традиції, героїзму. Зумійте передати молоді свій досвід.

Торжествуйте, коли молодь іде передовішими шляхами національного визволення. В цьому триумф вашої перемоги!

Молоде - не кепкуй над своїми батьками, зрозумій одне - коли батько творить над тобою розправу то не тому, щоб знищити, тому щоб ти став ним.

А ти знай свою ціну, умій відрізнити поганого батька від доброго, умій доказати батькові свою правоту - і він складе опортуністичну - українству невластиву зброю.

Молоде - нехай тебе не тілять малі успіхи, не обмань гордість, не калічать похвали, не заспокоють обіцянки; не давайся легко на обман, умій швидко розрізнити святую правду і ширість від провокації і лицемір'я.

Молоде -- чи ти знаєш і вірно уявляєш свої завдання перед майбутнім, своє призначення в народіві, в Європі, в всесвіті !

Чи ти знаєш сама себе, чи ти навчилась цінити свою вартість серед нації нашої держави.

Не проси те, що в тебе взято, не радій, коли тобі хтось дарує життя, не чекай правди від неправедного -- бо доля насміється над тобою, майбутні покоління будуть соромитись тебе.

Той хто робить говорити правду і очі брехунам -- того береже правда, той випикує брехуна і оцісля від нього отримує подяку.

Сучасність вимагає від нашої Української Молоді (до відому) менше ніж коли б то не було. Її вимоги -- орієнтація тільки на власні сили народу, міцно тримати стяг наших ідеалів, і чекати поки проб'є годинник історії дванадцять.

Жорстоко розправляється із зневірою і лінивистю, байдунистю, яка часто витворюється від подиху політичного вітру.

Ми, лицарі нової доби всесвіту в ХХ столітті поставимо на європейському материкові вежу Всесвітньої Правди і міжнародної згоди.

Ми, в ХХ столітті породимо зорю, яка горіти ме між двома материками нашої держави, як символ молодости, чистя, символ відродження правди на землі -- молодого життєтворчої УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Тоді почує старий Дніпро воскреслу мову, віддасть зі свого дня красу і велич нашої Батьківщини, віддасть її обличчя приютити катам.

Він почує нову молитву, молитву створену молодими лицарями високопродуховленої Української Держави.

Віддасть -- Дніпро для нас береже всі тайни славної нашої давнини, всі скарби нашої історії, всі ореоли нашої слави і гордості.

Молодь і батьки -- це нація. Це -- ми !

Від нас самих залежить наша доля, наш голос у Всесвіті.